

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 คำนึงถึงการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนซึ่งคุ้มครองตามหลักสิทธิมนุษยชน โดยมีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองสิทธิของประชาชนหลายประการและในการป้องกันคุ้มครองสิทธิของประชาชน ได้มีบทบัญญัติให้มีการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจในการปฏิบัติราชการ เพื่อป้องกันหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่อาจจะกระทำการหรือละเว้นการกระทำที่อาจนำไปสู่การละเมิดสิทธิและเสรีภาพบุคคลของประชาชนหรือละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ด้วย

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 จึงเป็นกฎหมายที่วางหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ในการออกคำสั่งทางปกครองต่าง ๆ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ จะเน้นที่กระบวนการการทำคำสั่งทางปกครองของเจ้าหน้าที่ซึ่ง ถือเป็นมาตรการที่ฝ่ายปกครองใช้มากที่สุด

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองเป็นขั้นตอนหลังจากที่มีการออกคำสั่งทางปกครอง จึงกล่าวได้ว่าการอุทธรณ์เป็นมาตรการเยียวยาทางปกครอง ซึ่งให้สิทธิประชาชนในการโต้แย้งคำสั่งที่ตนไม่เห็นด้วย ขณะเดียวกันก็เปิดโอกาสให้ฝ่ายปกครองมีโอกาสตรวจสอบคำสั่งที่เจ้าหน้าที่ได้ทำไปแล้วว่าเป็นคำสั่งทางปกครองที่ผิดพลาดหรือไม่ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้คดีที่ขึ้นสู่องค์กรวินิจฉัยคดีปกครองมีจำนวนลดน้อยลงและเป็นคดีที่มีลักษณะเด่นชัดอีกด้วย¹

ในส่วนของการใช้ดุลพินิจนั้น เป็นอำนาจที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ใช้อำนาจสามารถเลือกตัดสินใจกระทำหรือไม่หรืองดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างอิสระ ซึ่งการใช้ดุลพินิจนั้นอาจผูกพันกับแนวปฏิบัติหรือกฎเกณฑ์ภายในของฝ่ายปกครองที่ได้กำหนดขึ้นเองภายในขอบเขตวัตถุประสงค์ของกฎหมายหรือผูกพันกับหลักการในการวินิจฉัย เหตุที่กฎหมายจะต้องกำหนดให้

¹ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2562). *สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://web.krisdika.go.th/vib/showPage.jsp?sec=2&item=2&fbclid=IwAR162fIAmbOyNhse6qSitfnCxpi_hHM3q91nUS4y0tQxArr1TzGCPbtIMn0. [2562, 1 มีนาคม].

ฝ่ายปกครองมีอำนาจดุลพินิจ เนื่องจากเป็นข้อจำกัดของฝ่ายนิติบัญญัติที่ไม่อาจตรากฎหมายให้มีเนื้อหาสาระครอบคลุมข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้ในทุกเรื่องทุกกรณี จึงจำเป็นต้องบัญญัติให้ฝ่ายปกครองมีอำนาจดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงและเจตนารมณ์ของกฎหมาย การที่กฎหมายกำหนดให้ฝ่ายปกครองมีอำนาจเลือกตัดสินใจได้หลายทาง เพื่อต้องการให้ฝ่ายปกครองในฐานะผู้ใช้กฎหมายสามารถปรับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริง อย่างสมเหตุสมผล และเป็นธรรมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ดังนั้น การใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายจึงต้องอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และการให้เหตุผลประกอบการตัดสินใจอย่างเหมาะสม ปราศจากการแทรกแซงใด ๆ มีความเป็นกลาง โปร่งใส เป็นธรรมและมีเหตุผลในการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมตรวจสอบได้

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473² เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ฉบับแรก ซึ่งเป็นต้นแบบความคิดของการควบคุม การผลิตและการเผยแพร่ภาพยนตร์ ต่อมาช่วงปี พุทธศักราช 2530 ก็ได้มีการตราพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พุทธศักราช 2530 ขึ้นมาใช้แทนพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 โดยได้กำหนดให้การประกอบกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ คือ การมีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ไว้ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยประการอื่นใด กิจการเหล่านี้เป็นกิจการที่ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่จะมีให้เช่าหรือขาย รวมทั้งการฉายหรือให้บริการในสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ต้องเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาของเจ้าหน้าที่

ปัจจุบันภาพยนตร์เป็นสื่อกลางที่มีอิทธิพล เทคโนโลยีต่าง ๆ ได้พัฒนาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ทำให้การสร้างหรือจัดทำภาพยนตร์ไม่จำเป็นต้องบันทึกลงในฟิล์มภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เพื่อควบคุมการฉายภาพยนตร์บางประเภทที่มีลักษณะเป็นการชักชวนหรือส่งเสริมให้มีการละเมิดศีลธรรม และบางประเภทมีลักษณะเป็นการจูงใจหรือแนะนำวิธีการกระทำผิดอาญาอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ทำให้รัฐบาลเล็งเห็นว่ากิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ดังนั้น ในปี 2551 จึงได้ตรากฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์ คือ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มีเหตุผลในการประกาศบังคับใช้ คือ โดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งเทคโนโลยีได้มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบของหลายองค์กรและมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 ดังนั้น เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติ

² หลักการเหตุผลการประกาศใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473.

ตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งปรับปรุงระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรเดียวเพื่อลดความซ้ำซ้อนของการตรวจพิจารณาประกอบกับกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรมจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติ³ ซึ่งคุณพินิจในการพิจารณาอุทธรณ์ภาพยนตร์ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ตามพระราชบัญญัตินี้ก็เป็นหนึ่งในปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องคดีห้ามฉายภาพยนตร์ เรื่อง เซกสเปียร์ต้องตาย เนื่องจากเห็นว่าการใช้คุณพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ คณะที่ 3 ที่ไม่อนุญาตให้นำภาพยนตร์ดังกล่าวออกเผยแพร่ในราชอาณาจักรเป็นการใช้คุณพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองพิเคราะห์เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีคำสั่งไม่อนุญาตให้นำภาพยนตร์ เรื่อง เซกสเปียร์ต้องตาย ออกเผยแพร่ในราชอาณาจักร เนื่องจากมีเนื้อหาสาระบางส่วนอาจก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีของคนในชาติ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เรื่องนี้ จึงจำเป็นต้องพิจารณาเนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์โดยตลอดเรื่องอย่างเชื่อมโยงร้อยเรียงเป็นเนื้อเดียวกันว่ามีเนื้อหาเข้าลักษณะก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีระหว่างคนในชาติหรือไม่ แม้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะกล่าวว่าประเทศในภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นประเทศสมมุติก็ตาม แต่โดยที่มีเนื้อหาหลากหลายหลายตอน ลือให้เห็นได้ว่าเป็นสภาพสังคมไทย และเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย มิใช่ประเทศสมมุติตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้าง แม้ว่าการผลิตหรือสร้างภาพยนตร์จะถือเป็นการประกอบอาชีพอย่างหนึ่งที่รัฐธรรมนูญรับรองให้ผู้ประกอบอาชีพมีสิทธิและเสรีภาพในการผลิตหรือสร้างภาพยนตร์ก็ตาม แต่สิทธิและเสรีภาพดังกล่าว ยังต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งข้อจำกัดบางประการตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. 2551 คือ ภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นมาจะต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ไม่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐ และเกียรติภูมิของประเทศไทย

ดังนั้น กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนำภาพยนตร์ เรื่อง เซกสเปียร์ต้องตาย ออกเผยแพร่ ด้วยเหตุผลว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีเนื้อหาที่ก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีระหว่างคนในชาติ ซึ่งเป็นกรณีที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงยังฟังไม่ได้ว่า เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นตามมาตรา 45 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนำ

³ หลักการและเหตุผลการประกาศใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. 2551.

ภาพยนตร์ดังกล่าวออกเผยแพร่ในราชอาณาจักร จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษายกฟ้อง⁴

จะเห็นได้ว่ากรณีดังกล่าวข้างต้น เป็นการใช้อำนาจดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ ที่อาจส่งผลกระทบต่อผู้สร้างภาพยนตร์เป็นอย่างมาก อีกทั้ง เพื่อให้สอดคล้องกับทางปฏิบัติและการพัฒนาของเทคโนโลยี รวมถึงองค์กรผู้พิจารณาอุทธรณ์ ระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและนายทะเบียนให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและไม่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน นับตั้งแต่พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2551 เป็นต้นมา พบปัญหาและอุปสรรคขององค์กรผู้พิจารณาอุทธรณ์ ระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติและนายทะเบียน ดังนี้

1) ปัญหาองค์กรผู้พิจารณาการอุทธรณ์ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 กำหนดองค์กรผู้พิจารณาอุทธรณ์ คือ คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ซึ่งคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ มีองค์ประกอบของคณะกรรมการจำนวน 27 คน ตามมาตรา 7⁵ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 เป็นองค์กรขนาดใหญ่ การประชุมพิจารณาต้องมีกรรมการมาประชุมเกินกึ่งหนึ่ง ประกอบกับกฎหมายกำหนดให้ต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดสามสิบวัน จึงเป็นปัญหาในส่วนขององค์ประชุมของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เนื่องจากไม่สามารถจัดประชุมพิจารณาได้ ทั้งนี้ หากไม่มีการประชุมและครบกำหนดสามสิบวันจะทำให้ผู้อุทธรณ์ได้รับการพิจารณาอนุญาตโดยผลของกฎหมาย

⁴ สำนักงานศาลปกครอง ข้าราชการปกครอง ครั้งที่ 43/2560 ลงวันที่ 11 สิงหาคม 2560.

⁵ มาตรา 7 ให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบเอ็ดคน เป็นกรรมการ และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่งต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ วีดิทัศน์ โทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่อาจารย์ในสถาบันการศึกษาของรัฐ ด้านละหนึ่งคน และผู้แทนนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ จำนวนเจ็ดคน.

2) ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและนายทะเบียนตามมาตรา 66 และมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 กฎหมายกำหนดกรอบระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ จะเห็นได้ว่าระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์และนายทะเบียนตามที่กฎหมายกำหนดไม่เพียงพอต่อการดำเนินการในแต่ละเรื่อง อีกทั้ง หากผู้อุทธรณ์ส่งเอกสารไม่ครบถ้วนจะถือว่าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์หรือไม่

3) ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและนายทะเบียน ไม่ว่าจะเป็นกรณีการใช้ดุลพินิจตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือกรณีการใช้ดุลพินิจสั่งพักใช้ใบอนุญาตการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ ซึ่งยังขาดหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจดังกล่าว

เนื่องจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีข้อบกพร่องทางกฎหมายอยู่หลายประการที่ต้องแก้ไข ไปจนถึงมาตรฐานการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและนายทะเบียน อีกทั้งยังไม่ได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่แท้จริงของกฎหมายและมีความล้าหลังเมื่อเทียบกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ซึ่งจากการศึกษากฎหมายภาพยนตร์ในหลายประเทศพบว่ามีการบัญญัติกฎหมาย มาตรการ และกลไกทางกฎหมายหลายประการที่เป็นประโยชน์และก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการมีกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์

สารนิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาถึงข้อบกพร่องอันก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคของระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์และนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 เพื่อสร้างแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้องและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ทั้งในทางทฤษฎีและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและในทางปฏิบัติ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวความคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับปัญหาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ
2. เพื่อศึกษาหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ

3. เพื่อศึกษาปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติและนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

4. เพื่อให้ได้แนวทางแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติและนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

เนื่องจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังมีความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติ ทั้งในกรณีระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและนายทะเบียน ข้อบกพร่องอันเป็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญหลายประการที่ต้องแก้ไขและไม่สามารถตอบสนองรับเจตนารมณ์ในการออกกฎหมาย จึงมุ่งที่จะศึกษาถึงข้อบกพร่องอันก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคของการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและนายทะเบียน เพื่อสร้างแนวทางการปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้องและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ทั้งในทางทฤษฎีและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและในทางปฏิบัติ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่องนี้จะศึกษาวิเคราะห์พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ในขอบเขตเนื้อหาสาระที่นำมาปฏิบัติและมีผลกระทบต่อประชาชนโดยตรง โดยพิจารณาจากเจตนารมณ์และสภาพการณ์ปัจจุบันรวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายควบคู่ไปกับการใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งตามกฎหมายฉบับดังกล่าว

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาในสารนิพนธ์นี้ เป็นการศึกษาวิจัยทางเอกสาร (Document Research) ด้วยวิธีการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวกับกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจ ทั้งเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ หนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสาร บทบัญญัติของกฎหมาย บทความและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อ

วิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและนายทะเบียน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวความคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับปัญหาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ
2. ทำให้ทราบถึงหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติและนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551
4. ทำให้ได้แนวทางแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์และการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติและนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

1.7 นิยามศัพท์

การอุทธรณ์ หมายความว่า วิธีการเยียวยาผลกระทบที่เกิดแก่คู่กรณีผู้รับคำสั่งทางปกครองจากการกระทำทางปกครองของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐ โดยเปิดโอกาสให้คู่กรณีโต้แย้งคำสั่งและขอให้ฝ่ายปกครองทบทวน เปลี่ยนแปลงแก้ไข เพิกถอนคำสั่งทางปกครองหรือการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐ

อำนาจดุลพินิจ หมายความว่า อำนาจตัดสินใจอย่างอิสระที่จะเลือกกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กฎหมายกำหนด

คณะกรรมการ หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

นายทะเบียน หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนายทะเบียน แล้วแต่กรณี”